

Josep Ballester

A la intempèrie

Premi Ibn Jafadja
Ciutat d'Alzira

bromera poesia

Hi ha la nit que mastega cadascun dels desigs
que ens acacen des de l'origen dels temps.
Hi ha el gos de dostoievski llepant-me la cara,
no d'alegria sinó amb la intuïció i l'espera
que demà seré un cadàver que alimentarà
els cucs del paradís.
Hi ha la tristesa vestida de tendra carícia.
Hi ha el no-res que em penetra.

*A Consuelo, Noèlia, Neus i Sofia,
totes quatre ja saben el motiu*

Sols he sabut –si alguna cosa sé–
narrar allò que passa al meu davant,
uns accidents, una geografia,
uns litorals de perfumada línia,
els tercs treballs d'unes mines de plom

Vicent ANDRÉS ESTELLÉS

(mirtazipina)

*Ni la lluvia, ni el llanto, ni tus pasos
que resuenan en el camino del acantilado importan.*

Roberto BOLAÑO

Després d'una galerna perfecta, el vaixell sense cap rumb, espentat per unes ràfegues sobtades i inclements, sense velam i la quilla malmesa, amb unes conseqüències del naufragi que pinten bastos, poc ha restat per als traços que deixa la tinta del temps. He esculpit, com he pogut, un atlas que em pot ajudar a resseguir els camins escrits, aquells cossos estimats, les cicatrius mai no curades, els llibres perduts, aquella mirada oblidada i que encara bleix. Un equipatge desballestat que es transformarà en una taca, ben difusa, de la memòria, caníbal al qual no sé posar-li nom.

Set cartografies

Quan el vaixell va haver arribat a les illes de l'oceà Índic, ens vam adonar que no teníem mapes. Vam haver de baixar! Va ser aleshores que vam conèixer qui hi havia a bord: hi havia aquell home sanguinari que dóna tabac a la seva dona i l'hi torna a prendre. Era un escampall d'illes pertot. A dalt del penya-segat, vam veure uns negrets amb barret fort: «Potser tindran mapes!». Vam enfilem el camí del penya-segat: era una escala de corda; al llarg de l'escala, potser hi havia mapes! Mapes ni que fos japonesos! No paràvem de pujar. Al final, quan ja no hi havia més escalons (gratonells d'ivori, en algun lloc), vam haver de pujar amb els punys.

Max JACOB
(traducció d'Enric Casasses)

(berlín)

Sóc una sargantana que muda la pell. La processó és llarga, encara que el ciri curt, he pogut contemplar per la perspectiva d'under den linden les cames esveltes de marlene, l'edifici de gropius, els obrers en vaga tot demanant millores de salari i després l'opressió ben exemplar de l'exèrcit, un jove nabokov amb pantalons curts darrere d'una papallona exòtica, una conferència on trobem jünger, lukács i goebbels junts, com fassbinder compta les tretze llunes del suïcidi, fritz lang resuscita la metàfora, els esperpents de grosz passen com somnàmbuls, l'assassinat de rosa luxemburg, els germans grimm carregats amb un gruixut diccionari de paraulotes, els càlculs i equacions d'einstein mai no resolts, la crema de llibres, la crema del reichstag, la crema de la sinagoga, comencen cremant llibres i acaben cremant persones, un tal jesse owens corre com el vent, la conversa de llondros de hegel i schopenhauer davant d'una cervesa mentre visionen *El gabinet del doctor galigari*, gunter grass protesta i demana més consciència i els vianants se'l miren com un boig. Darrere de les cendres he mudat la pell sota els til·lers, ho tornaré a fer, malgrat els éssers humans. Malgrat el pes insondable del temps, em reescriuré en contra de la desfeta.

(sant petersburg)

Allí no hi havia res. Sols fang, una terra gèlida i pantanosa com el vent que assola les consciències. Després hom pensà a crear la il·lusió d'un horitzó que confrontés amb l'infinit. L'agulla daurada i la perfecció de la perspectiva nevski. Amb una mirada que talla l'alé, amb els seus ulls de tigre polar akhmàtova destrueix manuscrits. No deixarà que l'ànima es transforme en pedra. Condemnada a recordar. La tenebra es menja milers d'ànimes. No escriu, sols recita els versos a la memòria mentre cauen grans flocs de neu. Un blanc cru cobreix la fisonomia de l'urbs durant anys, durant segles sobre els vius i sobre els morts. El desig, però, serà inalterable. Foc entre la cendra que manté el caliu malgrat l'hivern que devora el capvespre. Malgrat la mar que s'hi fa gel.

(jerusalem)

Així us llançaré d'aquesta terra en una terra desconeguda de vosaltres i dels vostres pares. I allà, dia i nit, servireu altres déus que no tindran cap compassió. Sereu centenars, sereu milers, sereu milions. Fugireu per les sendes atrotinades de la por. De la guerra, declarada o no. La pèrdua dibuixa un rostre inhòspit. La tenebra que els espera s'acarnissarà i no deixarà mai la presa. Perden el color, com esgrogueix el respir, com la mirada es confon amb la nit, com es difuminen a l'horitzó. La llum corre en direcció contrària com un sprinter incansable. L'angoixa ompli la cambra de les rates. És un llarg camí llarg vorejat per tombes. L'àngel exterminador s'emporta els llibres, la casa i l'ànima s'assola. Devorarà la teua saga i el teu pa, devorarà el teu cep i la teua olivera. No seràs res. Uns fugitius, uns ossos del temps que s'hi transformaran en oblit.

(budapest)

Des del túnel que travessa el castell es percep una imatge de cromó retallada del pont de les cadenes. Com quan s'il·lumina la pantalla del cinema en apagar-se els llums. Un decorat de cartó pedra. Sents el fred del marbre modelat amb les ungles de la desesperació. La serp, un riu que ens devora. Mentre attila jósef contempla com passen els habitants apressats sense cap vida. Escriu en un tovalló de paper: no tinc pare, ni mare, ni pàtria, ni déu, ni bressol, ni sudari, ni besada, ni amant. Fa tres dies que no menjo. Els meus vint anys vendré. S'ha acabat el cafè i l'istrudel amb un regust amarg. Contempla com els transeünts corren transparents, cecs, sense brúixola sota la darrera llum púrpura.

(bagdad)

Comanador dels creients, he nascut a la terra de quitab alif laila au laila. Un país que ja no existeix. Heu rapinyat fins i tot la pols dels camins. No res queda. I ací dir, intentar-ho, ja és una traïció. La darrera. El vent ens esborra de l'univers com un petit grapat d'arena.